

МУЗЕЈСКА КРЕАТИВНА РАДИОНИЦА ИЗ ПЕРСПЕКТИВЕ МУЗЕЈСКЕ ЗБИРКЕ КУЛТУРНОГ ЦЕНТРА ВРБАСА

МУЗЕЈСКА ЗБИРКА КУЛТУРНОГ ЦЕНТРА ВРБАС

Музејска збирка Врбас основана је 1969. године одлуком Скупштине општине Врбас, при Дому културе, данас Културном центру Врбаса. Од 2003. године, доношењем новог Статута Културног центра Врбаса, Збирка постоји и ради као једна од седам редакција и то као Редакција за музеје, архиве и збирке у којој су запослена два радника: историчара и археолога. Простор за сталну изложбenu поставку добија 1998. године и то привремено. Објекат се налази у самом центру града и у њему су смештени и Културни центар и Музејска збирка. Део који припада Музејској збирци састоји се од четири просторије (4 x 4 м) и ходника који се пружа паралелно са њима.

У првој просторији изложени су предмети са археолошких локалитета Чарнок (млађе гвоздено доба), Циглана Полет (аваро-словенски период), Шуваков салаш (средњи век) и Врбас 1 (средњи век). Предмети су изложени у витринама, а добијени су на реверс од Музеја Војводине. Поставку допуњују и панорамне фотографије са истих локалитета, уз пратеће легенде.

У другој просторији изложени су предмети из области историје који представљају грађански живот са почетка 20. века.

У трећој и четвртој просторији налазе се предмети из области етнологије, везани за занате, домаћинство, текстилну индустрију итд.

Важна имена везана за очување старина и настанак Музејске збирке су Киш Ђула, бележник Историјског друштва Бачбодрошке жупаније, који је још 1901. године обављао археолошка ископавања на подручју Врбаса (на локалитету Шуваков салаш – Клиса)¹ и Иштван Ђенге (1920–2001), наставник историје који је уз помоћ ученика неуморно сакупљао старе предмете који су касније постали основа музејског фонда Музејске збирке.

Археолошки радови, од педесетих година XX века, па до данас, обављани су у организацији

Покрајинског завода за заштиту споменика културе и Војвођанског музеја, данас Музеја Војводине. Запошљавањем археолога, 2001. године, Музејска збирка Врбас узима активно учешће у радовима на локалитету „Чарнок“.

Депо Музејске збирке налази се у згради бившег затвора и предмети се чувају у веома неповољним условима, без струје и без воде. Поседује око 1.000 необрађених предмета, претежно из области етнологије.

Део сталне изложбене поставке налази се у Бази „Центар“, а везује се за период НОБ-а. То је кућа у којој се налазила партизанска база, а једна је од ретких која није откривена. Оно што даје посебан значај овом објекту јесте његова етнoлошка вредност – потиче са почетка 19. века и редак је пример типичне руралне архитектуре (са ентеријером) из овог периода на простору целе Војводине.² Нажалост, налази се у веома лошем стању.

КУЛТУРНО НАСЛЕЂЕ

Основни задатак културних установа јесте брига о културном наслеђу. Брига и заштита могу се спроводити на различите начине, у складу са могућностима, материјалним и интелектуалним. Врбас и његова околина имају богату културну и уметничку заоставштину која се мора отргнути од заборава, сачувати и представити наредним генерацијама. У циљу заштите културног наслеђа свога града и околине Музејска збирка настоји да свој задатак обави путем разних културних активности и манифестација.

Културно наслеђе грубо би се могло поделити на материјално – све оно што је човек створио, изградио и однеговао у природи и друштву и нематеријално – све оно што је изградио и оплеменио у себи самом, у свом духу и оно што се традицијом преноси на нове генерације.

Како нематеријално наслеђе подразумева нешто што се преноси са генерације на генерацију

путем језика, гестова, музике, праксе или обичаја и укључује традицију, језик, фолклор, прилагодљивост и креативност који одликују људе, а који се најлакше схватају кроз карактеристичне ритуале, религиозне церемоније, традиционалну технологију, кухињу, начин одевања и низ других, то се ствара широк спектар могућности за нове теме и облике рада Музејске збирке, који би се могли презентовати јавности путем разних анимационих пројеката.

АКТИВНОСТИ МУЗЕЈСКЕ ЗБИРКЕ

Активности Музејске збирке усмерене су на организовање посета сталној изложбеној поставци, реализовање тематских изложби, сарадњу са школама и предшколским установама, те археолошка ископавања. Збивања у прве две године након отварања сталне поставке³ спречила су нормалан рад Музејске збирке, а од 2001. до 2003. године посећеност је била на задовољавајућем нивоу. Тематске изложбе које се у просеку одржавају три пута годишње, такође бележе задовољавајуће резултате и велику заинтересованост грађанства. Разматрајући постигнуте резултате, запослени у Музејској збирци решили су да изврше промене у раду, које би подразумевале увођење новина.

Очигледно је да су могућности проширивања активности у Музејској збирци прилично ограничене, што није био разлог да се заустави ентузијазам у намери да се ипак окуша и са оним активностима које се односе на педагошки рад и које су у складу са дешавањима у већим музејским центрима.

Сарадња Музејске збирке Врбас са школама

Досадашња сарадња са школама огледала се у редовним колективним посетама ученика сталној поставци Музејске збирке, узимању учешћа у организацији школских свечаности, организовању ликовних конкурса и изложби радова приликом обележавања јубилеја везаних за историју града, контактирања и размени информација са наставницима (професорима) историје. У просторијама Музејске збирке одржавају се састанци са наставницима историје врбаских школа, приликом којих се разматрају могућности развијања сарадње. У обзир се узимају значајни датуми који су везани

за текућу годину, могући заједнички пројекти у којима би се обрађивале теме из наставног предмета, а путем којих би се вршила популаризација како самог наставног предмета историје тако и Музејске збирке. Овим путем, сарадњом са професорима и ученицима гимназије „Жарко Зрењанин“ остварен је пројекат „Етно вече“, комплетан културно-уметнички програм поводом обележавања 200 година Првог српског устанка (који је, затим, гостовао у две врбаске основне школе), уређен је историјски кабинет у гимназији, а у току су припреме за мини екскурзије приликом којих би се обилазила знаменита места Врбаса. Мора се издвојити запажање да је комуникација на нивоу наставник–кустос била различита од случаја до случаја, у зависности од субјективних квалитета, односно интересовања наставника.

Досадашње посете сталној изложбеној поставци Музејске збирке сводиле су се на групне посете ђака приликом којих би се дешавало да одједном дођу по четири одељења. Искуство је показало да те посете нису омогућавале пружање информација на начин који би био најприкладнији деци, а ни онима који информације нуде. Комуникација на нивоу посетилац–кустос и посетилац–експонат била је отежана, утолико што је број посетилаца био превелик у односу на просторије у којима су предмети изложени. Дакле, пре свега због слабих резултата досадашњег облика сарадње (у смислу постигнутих циљева посете), а затим због савремених трендова у педагошким активностима музејских центара, наметнула се потреба за новим облицима сарадње.

Понуда – музејски производ

Након опредељења за музејску радионицу као најприкладнији облик анимације припадника изабране старосне доби, било је потребно дефинисати шта се то нуди школама, тј. деци, које су побуде и циљеви који се желе постићи. Сваки музеј нуди свој „производ“. Под производом се обично подразумева скуп услуга у које се убрајају информације, публикације, изложбе, амбијент, комфор, брига за посетиоца, активности, образовне услуге и сл. Томислав Шола је музејски производ описао у виду „разлика између стања пре и после посете (музеју), у ефектима попут свести о околини, самоспознавању, у квалитету контемплације или садржаја који је у музеју

проживљен... То је исто тако повећано знање, образовни учинак, естетски ужитак, или стање инспирисаности. То је такође прилог учвршћењу самопоуздања, свест о властитим вредностима, свест о богатству којим смо окружени и способност да то препознамо. Производ је и развијање поштовања према изграђеној или природној околини о којој се треба бринути пажњом доброг господара, јер је позајмљена од оних који тек долазе после нас. Производ је тамо где музеј успева створити моралну одговорност која је транс-генерацијска и заснована на појму доприноса општем добру. Производ је сваки успех у враћању живота умирућој традицији, знању или вештини.⁴

Уз скромну изложбenu поставку и ограниченост скученим простором за рад, у Музејској збирци Врбас, запослени су пришли постављеном задатку уз опредељење да се понуди такав производ који ће имати акценат на „менталном ефекту“, производ који ће бити примљен као „ментална стимулација“.⁵

„Пилот пројекти“

Настанку Музејске радионице претходио је период практиковања анимационих делатности у којима су се огледали зачеци будуће радионице. Иако три године не звучи као период за стицање великог искуства у струци, тимски рад створио је подлогу за један озбиљан приступ улози музејског радника у средини у којој ради. Кроз редовне активности настојало се да се скрене пажња јавности на значај рада Музејске збирке, на утицај који она има на друштво (нарочито на младе нараштаје), на оно што чува и негује, које су њене позитивне стране, али и недостаци. Први кораци начињени у правцу спровођења савремених трендова у Музејској збирци остварени су још у јуну 2001. године. У оквиру летњег пројекта „Окренимо се култури“, који је имао за циљ оживљавање интересовања грађана за културне делатности током лета, Музејска збирка узела је учешће својим програмом. На простору испред зграде Културног центра, на великом травнатом платоу, изложени су музејски експонати на тему „Прошлости у походе“. Од питоса из I века п. н. е. до паорских кола из прошлог века, изложени предмети, сами за себе, причали су причу о прошлости овог краја и његовог становништва од настаријих времена до данас. Амбијент је био употпуњен девојкама обученим у народну ношњу,

разбојем за којим је седела ткаља, грнчарским витлом за којим је радио керамичар, звуцима изворне српске музике и мирисима традиционалних јела. Преко тридесеторо деце учествовало је у делу програма под називом „Играјмо се глином“. Уз помоћ вајара, керамичара и радника Музејске збирке, деца су током целог поподнева правила предмете од глине по слободном избору. По завршетку, радови су изложени, а сва деца су награђена симболичним поклонима.

Наредне, 2002. године, у сарадњи са ученицима гимназије „Жарко Зрењанин“ остварен је још један пројекат који носи у себи све оне карактеристике које се односе на савремене трендове васпитно-образовног рада у музеју: популаризацију културног наслеђа, развијање позитивног односа према националној култури, приближавање музејских наставним садржајима⁶ и др. Пројекат је носио назив „Етно вече“, а имао је за циљ да кроз уметничко-сценски наступ посетиоцима приближи обичаје и дела усмене традиције народа и народности који живе на овом подручју. Програм је током године приказиван више пута, а гостовао је и у Музеју Војводине.

Интересовање, креативност, маштовитост, као и бројност не само деце него и одраслих дала је изненађујуће резултате не само за организаторе него и за учеснике. Указала се потреба за оваквим пројектима, те је наредни период, уз редовне активности, обележен осмишљавањем креативне радионице која би била намењена раду са децом и њиховом укључивању у живот Музејске збирке.

Анимациони пројекти

Анимација је постала неопходан облик посредовања између људи и културних институција, облик деловања међу нетрадиционалном публиком. Стога се аниматор у раду користи знањем, али мора да има и одређене педагошке и уметничке способности и сензибилитет да би подстакао интелектуалне и емотивне потенцијале и усмерио их ка стваралаштву, уклањајући препреку између свакодневице и уметности.⁷

Анимациона делатност представља подстицај ка самообразовању, сталном усавршавању, стицању знања и што је јако важно, развија комуникацију и социјабилност.

Путем анимације ствара се публика за уметничке програме, ствара се интересовање за рад у

културно-уметничким центрима. Такође, анимациона акција има за циљ да у једној средини створи расположење тј. осећај склоности према одређеној уметности или области културе.

Музејска збирка Врбаса определила се за музејску радионицу као један од најприкладнијих облика анимационих делатности који истиче како едукативни тако и стваралачки елемент. Како анимациони пројекти могу бити различити и према особама којима су намењени (становницима локалне заједнице, старосним групама, одређеним етничким групама, одређеним друштвеним групама),⁸ Музејска збирка је припремила пројекат намењен одређеној старосној групи – дечијем узрасту. Овај избор одредио је и метод реализације – директивни,⁹ у коме аниматор не доминира и не намеће решење, али остаје основни чинилац који усмерава рад групе.

Фазе процеса анимације у раду Музејске радионице Музејске збирке Врбас:

1. Уочавање проблема – нефункционалност посете музејској поставци, застареле методе комуникације; дефинисање задатака, одабир одговарајуће стручне литературе, избор метода рада, контакт са школама.

2. Формирање група – одабир старосне групе, дечијег узраста нижих разреда основне школе, успостављање комуникације, кристализација идеја.

3. Стваралачки процес – различити облици рада на одабраним темама, уз развијање сопствених ставова полазника, рад на заједничком уметничком остварењу комбиновањем различитих метода, од вербалних (монолошких – предавања, тумачења; дијалогских – разговор, дискусија) и текстуалних, до илустративно-демонстративних.

4. Даљи живот дела – изложба радова, нове идеје, наставак комуникације, потреба за новим пројектима, развој свести о улози у друштву, очувању културног наслеђа.

ПРОЈЕКАТ

„МУЗЕЈСКА РАДИОНИЦА 2004“

Након детаљних анализа сопствених резултата, али и праћењем дешавања у другим музејима, сачињен је план који је подразумевао посете мањих група деце и практичан рад са њима. За разлику од већих музеја који у своје радионице укључују надарену децу,¹⁰ Музејска збирка Врбас није вршила селекцију. Допис намењен школама

упућивао је у намере Музејске збирке и организовање Музејске радионице која има за циљ подизање нивоа естетског искуства и естетских потреба деце. Пажња је била усмерена на треће разреде, с обзиром да се у том узрасту, у оквиру програма наставног предмета Познавање природе и друштва, обрађује завичај. Тако је и тема Музејске радионице за 2004. годину добила назив „Завичај“. Допис је достављен свим основним школама Врбаса.

Како је Војводина, самим тим и Врбас, мултинационална средина, наравно да је и културно наслеђе које поседује разноврсније и да га је неопходно, управо због те карактеристике, на све начине чувати.

Циљ музејске радионице

Циљ Музејске радионице јесте у покушају да приближи деци све оне културне и уметничке вредности које их окружују, са амбицијом да постану свесни свог положаја у друштву и могућности активног учешћа у очувању постојећих, али и настајању нових културних и уметничких вредности. Пошавши од чињенице да се вредносни систем ствара од раног детињства, те да адолесценти имају већ готово формиран вредносни систем, Музејска збирка Културног центра Врбаса, свесна своје одговорности, има за циљ да кроз програме Музејске радионице допринесе формирању вредносног система код деце, ширењем музејске културе, упознавањем и популаризацијом културног наслеђа које чува.

Приликом израде пројекта, у обзир су узете основне наставне методе и облици рада. Комбинацијом вербално-текстуалних и демонстративно-илустративних метода које подразумевају методе усмене речи (излагања, објашњавања, предавања и разговори), писмене речи (писани радови, енциклопедије, Радови музеја Војводине), демонстрације у просторијама Музејске збирке (прављење крпењаче, рад на разбоју, рад на преслици, рад на рачунару) као и шетње градом, настојало се да се омогући испољавање самосталности, развијање свесне активности, развијање одговорности и самосталног закључивања. Поменуте наставне методе условљавају и различите облике рада: групни и индивидуални, али и директни, односно индиректни. Као најприкладнији облик издвојен је групни рад и то индиректни облик, при чему аниматор само ангажује дететове самосталне снаге

и покреће га на самостално стицање знања, понављање, вежбање. Овим обликом рада повећава се активност детета, оно се оспособљава за самообразовање, а аниматор има организаторску улогу: да пружа деци изворе знања, да им даје средства и упутства за рад и да им повремено помаже у извршавању задатака.

Реализација пројекта

У покушају да се оствари сарадња са школама, које би требало да имају неупоредиво већу улогу у формирању квалитетног избора у погледу културе и уметности, дакле, у том покушају, не може се рећи да је одзив био велики али је био довољан да се почне са реализацијом пројекта. Од четири школе позиву се одазвала само о. ш. „Светозар Милетић“, са своја четири трећа разреда. Остале су практиковале колективне обиласке сталне изложбене поставке.

Након обављених разговора са учитељицама, четири разреда подељена су на шеснаест група, сваки разред на четири групе по 5–6 ученика. Предвиђено је да се са сваком групом одради блок-час (што се одмах показало недовољним, па је дошло до корекција). Радионица је трајала од 31. марта до 06. маја 2004. године. Обрађено је 16 тема:

– одељење III₁ – I група „Одевање“, II група „Занати и трговина“, III група „Грађевине“, IV група „Стари предмети“;

– одељење III₂ – I група „У посети музеју“, II група „Врбас – одевање и мода“, III група „Врбас – некад“, IV група „Оруђе и оружје“;

– одељење III₃ – I група „Наша посета музеју“, II група „Стари предмети“, III група „Старе фотографије“, IV група „Развој Врбаса“;

– одељење III₄ – I група „Врбас на старим фотографијама“, II група „Музејски експонати“, III група „Верски објекти“, IV група „Археолошки локалитети“.

Из основне школе „20. октобар“ самоиницијативно и накнадно формиране су две групе деце које су укључене у пројекат.

По програму рада, најпре се обилазила стална изложбена поставка, уз разговор и објашњавања, као и задржавања на областима које су се показале посебно интересантним. Следио је слободан избор теме из области археологије, историје и етнологије овога подручја, која би затим посебно

била обрађена, практиковањем планираних демонстрација, разгледањем старих фотографија, коришћењем додатне литературе, израдом паноа, писмених радова, обиласцима старих здања и сабирањем утисака. Писмене радове деца су састављала тако што су током разговора, тумачења и демонстрација записивала сопствене утиске и закључке. Време планирано за рад са децом морало је бити, током рада, прилагођено, што због различитих ваншколских активности деце, што због великог интересовања које су испољили. У просеку, са сваком групом радило се по два блок-часа, а практикован је и рад код куће, при чему би се чланови групе окупљали и самостално радили на свом пројекту–пану. У неким случајевима практикован је и индивидуални рад. Запажена је велика спремност за сарадњу, као и жеља за, до тада, недоступним информацијама. У изради паноа имали су слободу избора технике: цртање, колаж, фотографије, новине, апликације (зрневље, шибице, вуна, трска), изражена је велика креативност, оригиналност, маштовитост, а код поједине деце и критичко размишљање.

Поштујући фазе процеса анимације, од уочавања проблема до даљих планова везаних за настало дело и користећи адекватне методе рада, уз извесну дозу флексибилности, пројекат се може сматрати успешно реализованим.

Поред рада у просторијама Музејске збирке, у оквиру радионице, омогућен је обилазак Ликовне галерије и биоскопа Културног центра Врбаса¹¹ где су деца могла да се упознају са делима ликовне уметности и где им је демонстриран рад кино-пројектора.

Након комплетне обраде изабране теме, практично и теоријски, резултати су представљани на школском часу у виду малог предавања од стране учесника радионице.

Резултати

По завршетку пројекта сумирани су резултати. За разлику од збуњене деце оптерећене великом количином примљених информација (време посете обично је подразумевало трајање једног школског часа које укључује и пут од школе до музеја), успостављена је комуникација која је произвела задовољавајуће резултате. Почетну резервисаност према музеју као нечему „страшном“ врло брзо заменила је знатижеља и потреба за

разменом информација. Уз понуђен музејски производ деца су упућивана на доношење сопствених закључака, на развијање потребе за упознавањем културног наслеђа као и њеним очувањем.

У оквиру „Културног лета 2004“, у организацији Културног центра Врбаса, учешће је имала и Музејска збирка. Део програма обухватала је изложба радова деце, учесника Музејске радионице, који су били изложени у центру града 11. јуна. Истог дана испред зграде Музејске збирке организована је и играоница „Глина“, у којој је учествовало тридесетак деце, међу којима је било и учесника Музејске радионице. И радови са ове играонице били су изложени на центру, а најбољи су били и награђени.

Већ на самом почетку рада Музејске радионице јавила се потреба да се посете археолошки локалитети, да се обиђу знаменита места, споменици културе и природе. Наравно, за то су потребна средства којима Музејска збирка не располаже, те се проналазак спонзора мора узети у обзир приликом израде неких нових пројеката.

Критички се може прокоментарисати и слаб одзив школа које за сада нису нарочито заинтересоване за нове видове сарадње, као да не желе да преузму одговорност за додатна интересовања деце која, уколико се не усмере ка култури, уметности и другим креативним видовима стваралаштва, у процесу социјализације, крећу путевима друштвене деструкције.

Дакле, у реализацији наредних сличних пројеката, мора се учинити више када је у питању сарадња на нивоу Музејска збирка–школа, односно, педагог–музејски радник. Као недостатак се може узети и то што учешће у оваквим акцијама не могу да имају деца околних насеља Општине.

ЗАКЉУЧАК

У данашње време, када се на тржишту нуде производи културе различитих вредности (од шунда и кича до признатих уметничких дела) који директно или индиректно утичу на социјализацију и културно понашање младих, неопходно је да установе културе преузму активну улогу у друштву, приближавајући традиционална материјална и духовна добра јавности.

Савремена музеологија и педагошка теорија истичу велике васпитно-образовне могућности музеја. Он може да утиче на унапређивање наставе у школама, да одигра важну улогу у самообразовању. За скоро сваку наставну област се могу наћи адекватни садржаји у музеју. Он, такође може да постане важан фактор у културном провођењу слободног времена, рекреацији и креативној делатности младих и одраслих. Савремена музејска оријентација претпоставља разноврсну употребу музејског материјала, те музеј својом делатношћу има велики потенцијал да допринесе развијању трајнијег система вредности као и демократизацији културе. Он може постати место где млад човек може да упозна себе и своју околину и тиме га оспособи да може да разуме и друге, да развија стваралачки однос према свом окружењу.¹²

Да би се створила публика која долази у музеј, не због помодарства већ због унутрашње потребе, показало се да је неопходно још од предшколског узраста (наравно, уз помоћ и сарадњу родитеља) будити код деце интересовање за уметност и културу, кроз игру и стварање, како би стекли основну, у нашем случају музејску културу, а затим, у периоду основног школског образовања, неговати и развијати ту фину искру која оплемењује људско биће.

НАПОМЕНЕ

- ¹ Документација се чува у Градском музеју Сомбор.
- ² Оспособљавањем овог објекта створио би се изузетан простор за рад Музејске радионице где би деца уз практичан рад могла да се упознају са животом не тако далеких предака.
- ³ Период током и после НАТО агресије.
- ⁴ Шола, Т. (2002): *Маркетинг у музејима или о врлини и како је обзнаниши*, Слио, Београд, стр. 133.
- ⁵ Исти, стр. 132.
- ⁶ Хавелка, Н. (1977): *Психолошки ефекти као циљ музејске изложбе и услови њиховог постојања*, Зборник Историјског музеја Србије, бр. 13–14.
- ⁷ Драгићевић–Шешић, М. Стојковић, Б. (2000): *Култура, менаџмент, анимација, маркетинг*, Слио, Београд, стр. 169.
- ⁸ Исти, стр. 178.
- ⁹ Исти, стр. 179.
- ¹⁰ Станисављевић, В. (2000): *Музејска креативна радионица*, Рад музеја Војводине, Нови Сад, стр. 273-275.
- ¹¹ Користим прилику да се захвалим колегама.
- ¹² Милутиновић, Ј. (2001-2003): *Могућности примене конструктивистичке парадигме на учењу у музеју*, Рад музеја Војводине, Нови Сад, стр. 185.

ЛИТЕРАТУРА

- Драгићевић–Шешић, М. Стојковић, Б. (2000): *Култура, менаџмент, анимација, маркетинг*, Слио, Београд
- Ђурић, Ђ. (1999): *Социјална психологија образовања*, Учитељски факултет у Сомбору, Сомбор
- Едсон, Г. (2003): *Музеји и етика*, Клио, Београд
- Јовановић, М. (1994): *Музеологија и заштитна споменика културе*, Филозофски факултет, Плато, Београд
- Сауерландер, В. (2000): *Музеји у 21 столећу*, Зарез, бр. 32.
- Тодоровић, М. (1977): *Педагошке функције библиотеке, музеја и архива и облици сарадње са школама*, Архив Војводине, Сремски Карловци.
- Хавелка, Н. (1977): *Психолошки ефекти као циљ музејске изложбе и услови њиховог постојања*, Зборник Историјског музеја Србије, бр. 13–14.
- Šola, Т. (1986): *Одgojna uloga muzeja – muzeološki pristup*, Argo, Ljubljana
- Шола, Т. (2002): *Маркетинг у музејима или о врлини и како је обзнаниши*, Клио, Београд

Vesna Grgurević

MUSEUM WORKSHOP FROM THE PERSPECTIVE OF MUSEUM COLLECTION OF CULTURAL CENTRE IN VRBAS

Intending to try itself in the modern forms of educational work the Museum Collection in Vrbas realized the project „Museum Workshop“, having for an aim to create good mood, i.e. the inclination and liking towards museum cultural heritage among school children.

Museum Collection in Vrbas decided to choose the museum workshop as one of the most suitable forms of animating activities that point out, at the same time, both educative and creative elements. Using basic teaching methods and forms of work the topics from archeology, history and ethnology have been worked out. Diverse museum material of the Museum Collection in Vrbas together with good cooperation with schools opens new possibilities for creative activities of children, directing them towards culture, art and some other forms of creation.

